

VENCEDOR

Het Wezen van het begin

B.C.F. Bilterest

Proloog – Wat de wereld vergat...

Voordat er volkeren waren die elkaar vertrouwden...
voordat er lichtdragers waren...
bestond er al iets.

Niet goed. Niet kwaad. Niet licht. Niet schaduw.

Gewoon... aanwezig.

Het hoorde bij de wereld zoals adem bij leven hoort.
Het vulde de leegtes tussen sterren, de stille plekken in bossen, de schaduwen tussen zonnestralen.

Het was niet gevaarlijk. Het deed niemand pijn.

Het **bestond**.

Tot de wereld besloot dat sommige dingen geen plaats mochten hebben.

Wezens die ouder waren dan mensen, ouder dan elfen en trollen, beslisten uit angst.

Want angst doet dat.

Angst kiest niet altijd wat juist is. Angst kiest vaak wat veilig lijkt.

En dus werd dat ene deel van de wereld afgesloten.

Niet vernietigd. Niet gestopt. Gewoon... weggezet.

Ver, diep, stil.

Zodat niemand het meer hoorde.

Zodat niemand er nog aan dacht.

Zodat niemand ooit nog behoefde te twijfelen aan orde,
regels, of wat “normaal” was.

Alleen... de wereld vergat één ding.

Wat leeft, verdwijnt niet zomaar.

Wat voelt, kan niet voor altijd stil zijn.

Wat ooit deel was van álles... laat zich niet eeuwig
uitsluiten.

Eeuwen gingen voorbij.

Mensen bouwden dorpen.

Elfen leerden zingen tussen bomen.

Trollen werden wachters van steen.

Er waren oorlogen. Er was pijn. Er waren helden.

En iedereen dacht dat het ergste achter hen lag.

Maar diep in de aarde, op een plek waar niemand nog
durfde denken... begon iets weer te bewegen.

Niet luid. Niet dreigend. Maar hongerig.

Niet naar macht. Naar plaats.

Niet naar vernietiging. Naar bestaan.

En ergens in de wereld, zonder dat iemand het meteen wist, werd de stilte gevaarlijk.

Want wat te lang alleen blijft... vergeet op een dag hoe je zacht ademt.

En dan... moet de wereld beslissen:

Durft ze luisteren?

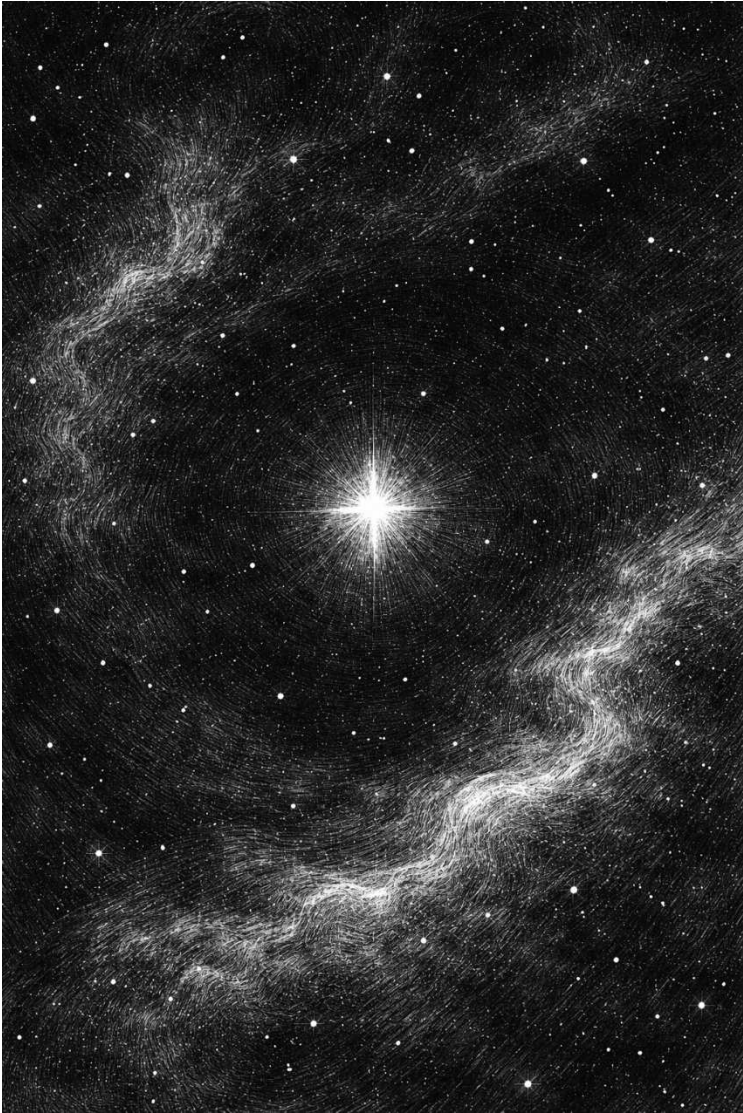
Of sluit ze opnieuw haar ogen?

Dit verhaal begint op het moment dat iets eeuwenlang vergeten was ...voor het eerst weer fluistert.

Niet om bang te maken.

Maar omdat het eindelijk gezien wil worden.

En dat kan alles veranderen.

Hoofdstuk 1 – Wanneer de wind stilvalt

De ochtend boven Erawah was precies zoals Vencedor hem graag had.

De zon hing nog laag boven het dal en strooide zachte, gouden strepen over de velden. De dauw blonk op het gras alsof iemand de wereld met kleine lichtpuntjes had bestrooid. Vanuit de stallen klonk het zachte geloei van vee, ergens blafte een hond, en boven alles uit hoorde je het vrolijke geroep van kinderen die al veel te vroeg buiten waren.

Vencedor stond midden op het oefenveld, de boog in zijn hand.

“Niet met je armen,” zei hij. “Je richt met je hart. Dat heb ik ook moeten leren.”

De jongen tegenover hem, een magere knul met donkere krullen en een veel te grote tuniek, slikte en knikte ernstig. Hij trok de pees van zijn boog langzaam naar achter. Zijn vingers trilden een beetje.

“Rustig ademen,” zei Vencedor. “Alsof je bijna in slaap valt.”

De jongen snoof een keer, ademde diep in, hield de lucht vast... en liet de pijl los.

De pijl suiste door de lucht en boorde zich in het houten doelwit. Niet in het midden, maar wel stevig in de cirkel er net naast.

“Mooi,” zei Vencedor. “Nog één zo, en dan even pauze.”

De jongen fleurde op. “Echt? Was het goed?”

“Je leeft nog, toch?” grijnsde Vencedor. “Dan is het goed.”

Aan de andere kant van het veld klonk gelach en gekletter van houten zwaarden. Arkan was daar met twee oudere jongens aan het oefenen. Zijn slagen waren snel, precies en fel. Soms té fel.

“Je laat ze geen adem halen,” riep Vencedor naar hem. “Je traint ze, je sloopt ze niet.”

Arkan wierp hem een scheve glimlach toe, hijgend. “Ze vroegen er zelf om,” zei hij. “Ze wilden weten ‘hoe hard een Xsent slaat’.”

De jongens naast hem lachten onzeker. Eén van hen wreef over zijn bovenarm, waar al een blauwe plek begon door te komen.

“Rustig aan,” herhaalde Vencedor. Hij keek Arkan net iets langer aan dan nodig was.

Heel even zag hij het daar weer, die flits in Arkan's ogen. Niet écht kwaad. Maar wel scherp. Hard. Alsof er ergens

diep in hem nog iets wakker lag dat nooit helemaal was gaan slapen.

Arkan wendde zijn blik af en liet zijn zwaard zakken. “Ik let erop,” mompelde hij.

Vencedor knikte. Hij wist dat Arkan zijn best deed. Dat was soms al een gevecht op zich.

Achter hen klonk een zacht gehinnik.

Orpheo stond aan de rand van het veld, losjes vastgebonden aan een paal. Zijn witte vacht glansde in de ochtendzon. Zijn donkere sikkelvormige vlek op het achterbeen stak als altijd duidelijk af. Hij keek met oplettende ogen naar alles wat er gebeurde, zijn oren voortdurend bewegend.

Vencedor voelde automatisch een glimlach opkomen. “Wat vind jij ervan?” vroeg hij in gedachten, terwijl hij kort naar Orpheo keek.

Alsof hij het begreep, schudde Orpheo even zijn manen en gaf een korte, goedkeurend klinkende snuif.

“Zie je wel,” zei Vencedor tegen de jongen met de krullen. “Zelfs Orpheo vindt dat je vooruitgaat.”

De jongen rechte trots zijn rug.

Het was zo’n moment dat bijna te mooi was om waar te zijn.

Te rustig. Te gewoon.

Vencedor voelde hoe het Licht dat rustig in hem leefde, als een kalm brandend haardvuur. De afgelopen maanden waren goed geweest. Geen Xsents meer aan de horizon. Geen nachtelijke aanvallen. Geen brandende dorpen.

Ayoub lachte weer. De kinderen van Erawah durfden 's avonds alleen naar buiten. De verhalen die bij het vuur werden verteld, gingen weer over oude helden, oude gevechten – niet over wat er gisteren gebeurde.

“Vencedor!” klonk plots de stem van Elko vanaf de rand van het veld. “Laat ze geen helden worden op een lege maag!”

Een golf van opgeluchte zuchten en gelach ging door de groep. Elko kwam aan met een mand vol brood, fruit en een kruik water.

“Pauze!” riep hij.

De jongeren lieten hun wapens vallen alsof ze gloeiend heet waren en stortten zich op de mand met eten. Vencedor liet zijn boog zakken en liep naar Orpheo toe.

“Heb jij ook honger, vriend?” fluisterde hij.

Orpheo legde zijn hoofd tegen Vencedor's schouder. De jongen sloot even zijn ogen. De band tussen hen voelde warm, stevig, vertrouwd. Als hij diep ademhaalde, had hij soms het gevoel dat hij twee keer zo veel lucht

binnenkreeg: één keer voor zichzelf, één keer voor Orpheo.

Hij wilde net een stuk brood uit de mand halen, toen het gebeurde.

Heel subtiel. Bijna onzichtbaar. De wind stopte.

Niet langzaam minder. Niet met schokkerige vlagen. Gewoon... stil.

Geen ritselen meer in het gras. Geen zacht waaien langs zijn wangen. De bladeren van de bomen aan de rand van het veld bleven plots roerloos in de lucht hangen, alsof iemand de wereld op pauze had gedrukt.

Vencedor bleef stokstijf staan. Het stukje brood bleef halverwege hangen tussen mand en mond.

Zijn eerste gedachte was: *Dit verbeeld ik me.*

Zijn tweede: *Nee. Dit ken ik.*

Het Licht in zijn lichaam bewoog.

Niet fel. Het brandde niet, zoals bij sommige visioenen uit het verleden. Het werd... kouder. Alsof iemand een dunne, ijzige hand op zijn hart legde.

Orpheo snoof hard en rukte zijn hoofd omhoog. Zijn oren schoten naar voren, zijn ogen werden donkerder. Hij

zette instinctief een stap dichterbij Vencedor toe en plantte zijn hoeven stevig in de aarde.

“Voel jij het ook?” fluisterde Vencedor.

Een paar meter verder merkte niemand iets. De kinderen waren te druk bezig met eten en lachen. Arkan gooide een stuk brood naar een van de andere jongens, die het net niet ving. Ze braken in lachen uit.

De wereld leek gesplitst in twee:
hier, bij hem en Orpheo, gespannen stilte;
daar, enkele passen verder, gewone ochtendgeluiden.

Vencedor slikte.

Hij staarde naar de bomen aan de rand van het veld. Er bewoog niets. Geen tak. Geen blad. Geen vogel.

En toen, net op het moment dat hij dacht dat hij iets zou zien tussen de stammen – een donkere schim, een glinstering, iets – kwam de wind terug.

Alsof iemand weer op “afspelen” drukte.

De bladeren ritselden. Een vogel vloog krijsend op. Het geluid van pratende mensen drong plots harder tot hem door, alsof hij het even niet gehoord had.

Vencedor ademde uit zonder dat hij doorhad dat hij zijn adem had ingehouden.

“Alles in orde?” vroeg Elko, die net de mand dichterbij hield.

“Ja,” zei Vencedor automatisch. “Ik was gewoon... aan het luisteren.”

“Waarnaar?” vroeg zijn vader.

Vencedor keek naar de lucht. De zon scheen nog steeds rustig. Niets leek veranderd.

“Ik weet het niet,” zei hij eerlijk.

Orptheo tikte hem zacht met zijn neus in de rug, alsof hij wilde zeggen: *Je weet meer dan je denkt.*

Arkan kwam naast hem staan en greep een stuk brood.

“Je kijkt alsof je een geest gezien hebt,” zei hij.

“Nee. Geen geest.” Vencedor schudde zijn hoofd. Hij wilde het geen naam geven. Nog niet. “Het was... stil.”

Arkan trok zijn wenkbrauw op. “Het is net luid genoeg, als je het mij vraagt.” Hij wees met een knik naar de hoop jongeren die begonnen te stoeien.

“Niet daar,” zei Vencedor. “Hierbinnen.” Hij tikte tegen zijn borst.

Arkan's blik gleed even naar Orptheo. Dan weer naar Vencedor.

“Het Licht?” vroeg hij zacht.

Vencedor aarzelde.

“Ja. Het deed iets raars. Niet als vroeger, niet gevaarlijk. Gewoon... anders.”

“Misschien heeft het gewoon honger,” grapte Arkan, maar zijn ogen lachten niet helemaal mee.

Vencedor haalde diep adem, alsof hij wilde testen of de kou bleef. Het Licht voelde nu weer min of meer normaal aan. Warm, rustig. Maar ergens diep vanbinnen zat een kleine rilling die niet meer helemaal verdween.

Alsof iemand, ver weg, zijn naam had gefluisterd. Heel zacht. Zo zacht dat hij niet eens zeker wist of hij het gehoord had.

“Vencedor!” riep een van de jongeren. “Kom je nog schieten? We willen zien hoe jij het doet!”

“Ja, laat nog eens zien hoe een echte pijl vliegt!” voegde een ander er enthousiast aan toe.

Vencedor dwong zichzelf te glimlachen.

“Straks,” riep hij. “Laat eerst maar eens zien wat jullie kunnen.”

Hij wendde zich weer tot Orphee en legde zijn voorhoofd kort tegen dat van het paard.

“Heb jij iets gezien?” fluisterde hij zo zacht dat niemand anders het kon horen.

In zijn gedachten voelde hij geen woorden terugkomen – dat gebeurde nooit. Maar soms kreeg hij wél een beeld. Een flits. Een gevoel.

Nu kwam er maar één ding.

Donker. Niet boos. Niet razend.
Gewoon... diep. En oud.

Orpheo schudde zijn hoofd en snoof een keer, ontevreden. Alsof hij het zelf ook niet begreep.

“Dat maakt ons twee,” zei Vencedor zacht.

Hij draaide zich om en liep terug naar het midden van het oefenveld. De jongeren wachtten op hem, hun gezichten vol hoop, bewondering en ongeduld.

“Kom op, lichtdrager,” zei hij met een scheve glimlach.
“Laat de wereld even vergeten dat jij net iets raars voelde. Je publiek wacht.”

Vencedor lachte kort.

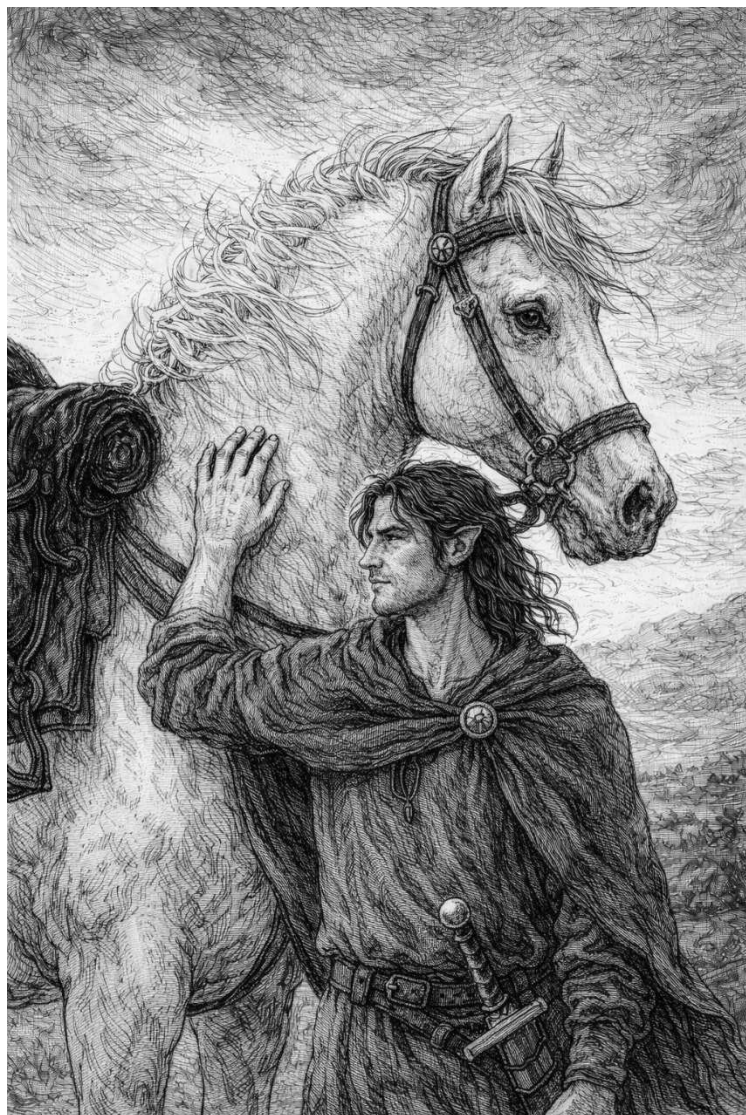
Maar diep in hem, onder de lach, groeide een kleine, stille vraag:

*Wat gebeurt er met de wereld...
als zelfs de wind even vergeet hoe hij moet bewegen?*

Hij wist het nog niet.

Maar ergens, ver achter de bergen, in een plek waar geen mens die dag kwam, bewoog iets dat al veel te lang stil had gelegen.

En het had Vencedor opgemerkt.

Hoofdstuk 2 – De kou in Vencedor

Die nacht sliep het dorp diep.

De vuren doofden één voor één, deuren werden gesloten, stemmen stierven weg in stilte. Alleen de wind gleed zachtjes door de straten, droeg de geur van houtvuur en gestoofd vlees mee en fluisterde langs de daken.

In de hut van Vencedor brandde nog één kleine olielamp. Morah had die laten staan, voor het geval haar zoon 's nachts nog wakker werd. Ze deed dat al jaren. Niet omdat hij bang was.

Maar omdat moeders voelen wanneer er iets op hun kind drukt.

Vencedor lag op zijn strobed, maar slapen lukte niet.

Hij lag op zijn rug, handen achter zijn hoofd gevouwen, en staaarde naar het plafond. Terwijl buiten alles rustig was, voelde het binnen in hem... onrustig.

Het Licht in zijn lichaam klopte niet zoals gewoonlijk.

Normaal voelde het warm, rond, rustig — zoals een haardvuur dat zacht brandt. Maar nu bewoog het anders. Onrustiger. Alsof het naar iets reikte wat er nog niet was.

Alsof het luisterde. Hij sloot zijn ogen.

Misschien is het niets. Misschien verbeeld ik me gewoon dingen. Het is lang rustig geweest... misschien kan ik niet geloven dat dat zo blijft.

Maar zodra hij dat dacht, gebeurde het.

Niet langzaam. Niet zachtjes. Gewoon in één seconde.

KOUD

Niet over zijn huid. Niet door het raam.
Maar rechtstreeks door zijn borst heen.

Het voelde alsof iemand vanbinnen ijs tegen zijn hart drukte. Zijn adem stokte. Hij hapte naar lucht en ging rechtop zitten, zijn hand stevig tegen zijn borst gedrukt.

“Wat...?” fluisterde hij hees.

Zijn ogen sperden zich open. Het leek alsof een onzichtbare golf door zijn lichaam trok. Zijn vingers trilden kort. Hij beet op zijn tanden om niet te kreunen.

Toen... licht.

Niet om hem heen. Niet in de kamer.

In zijn hoofd. Een flits.

Een beeld.

Hij zag bomen. Donkere, hoge bomen.
Geen maan. Geen sterren.
Alleen schaduwen.

En tussen die schaduwen... iets.

Geen gezicht. Geen duidelijke vorm.

Maar iets dat bewoog.

Langzaam.
Zo langzaam dat het pijnlijk was om naar te kijken.

Het keek niet met ogen.
Maar toch voelde hij dat het keek.

Niet kwaad. Niet razend.

Maar verdrietig.

En toen hoorde hij het.

Geen stem die sprak. Geen woorden in zijn oor.

Maar een gedachte die niet van hem was.

“...alleen...”

Vencedor hapte naar adem.

De kamer kwam ineens terug in beeld. Zijn handen trilden meer dan hij wilde toegeven. Hij voelde zweet op zijn voorhoofd, maar zijn lichaam was ijskoud.

“Vencedor?” klonk plots een zachte stem.

Hij draaide zich om. In de deuropening stond Morah. Haar haar was los, haar gezicht half verlicht door de olielamp. Ze keek meteen naar zijn hand op zijn borst.

“Het Licht,” zei ze zacht.

Vencedor wilde het ontkennen.
Zeggen dat het niets was.
Dat hij gewoon een nachtmerrie had.

Maar ze kende hem. Ze kende hem altijd.

“Kom,” zei ze eenvoudig.

Zonder vragen te stellen — wat hij altijd aan haar bewonderde — ging ze zitten naast zijn bed. Ze legde haar hand op zijn rug. Warm. Stevig. Vertrouwd.

“Vertel.”

Hij slikte.

Hij vertelde.
Over de kou. Over de flits. Over het bos.
Over de aanwezigheid.
En over dat ene woord dat niet hardop werd

uitgesproken, maar toch voelde alsof het geschreeuwd werd.

Morah zei nog steeds niets.

Toen hij klaar was, keek ze even naar de muur, alsof ze daar een antwoord hoopte te vinden, en zuchtte zacht.

“Je hebt het vaker meegemaakt,” zei ze rustig. “Maar dit voelt anders, hè?”

Hij knikte.

“Het voelde niet... vijandig. Maar ook niet veilig.”

“En je bent bang omdat je niet weet wat het wil.”

Hij antwoordde niet. Dat hoefde ook niet.

“Wil je dat ik je vader haal?” vroeg ze.

Vencedor schudde zijn hoofd.

“Niet nu. Morgen... misschien. Ik wil eerst... begrijpen.”

Morah knikte, alsof ze precies verwacht had dat hij dat zou zeggen.

Ze boog voorover en drukte haar voorhoofd tegen het zijne, zoals ze deed toen hij nog klein was.

“Je hebt al zoveel gedragen,” fluisterde ze. “Maar vergeet dit niet, Vencedor: niet elk duister komt om te vernietigen. En niet elke koude komt om pijn te doen.”